

[Statsministeren.]

ikke yppe Strid om Fortiden med Hensyn til det sydslesvigske Spørgsmaal. Men naar det ærede Medlem konstaterer, hvordan Udviklingen har været, skal jeg blot spørge, om det ærede Medlem da ikke har en Følelse af og ogsaa en Forstaaelse af, at der er ikke den Strid i Befolkningen om dette Spørgsmaal i Dag, som der var for nogle Maaneder siden. Jeg vil mene, at dette maa kunne forstaaes, hvem der saa end har bidraget dertil; om det er en Misforstaaelse af det ene eller det andet Partis Opfattelse, der nu er klarlagt, skal jeg slet ikke fordybe mig i. For det, det gælder om, og det, jeg glæder mig over, er, at det synes, som om man er kommet til større Enighed paa dette Omraade, at i hvert Fald Afstanden mellem os ikke er saa stor, som den tidligere har været. Og hvem der saa har bidraget dertil, ja, det lader jeg Historien om at afgøre. Jeg synes ikke, det har noget Formaal at yppe Strid derom i Øjeblikket i hvert Fald.

Finansministeren (Thorvald Kristensen):

Det ærede Medlem Hr. Norlev mente, at jeg gik udenom. Dette kan jeg ikke anerkende, selv om Udtalelsen blev fremsat i en saadan Form, at det lød som en Kompliment.

Det ærede Medlem spurgte mig: Hvorfor skal Staten svare Rente af de ledige Penge? Det ærede Medlem har tidligere spurgt mig, om det er nødvendigt, at Staten giver Rente af de ledige Penge, og jeg beder det ærede Medlem undskylde, hvis jeg ikke har besvaret dette tydeligt nok. Jeg gik imidlertid ud fra, at det ærede Medlem havde læst Professorudvalgets Betænkning — der staar Svaret og har staaet der i et halvt Aars Tid. Men jeg skal gerne gentage det her.

Det er nødvendigt, at Staten giver Rente af de ledige Penge, hvis den skal suge de ledige Penge til sig ved Laan. Man kan nemlig ikke under de nuværende Forhold i dette Land optage Laan uden at give Rente af Pengene; ellers kan man ikke laane, der er ingen, der vil laane Staten Penge uden at faa Rente. Hvis man vil opsuge de ledige Penge uden at give Rente, saa maa man bruge Skatter til at opsuge dem, eller det, som nogle Mennesker kalder rentefri Tvangslaan, hvad der efter min Mening er ensbetydende med Skatter. Det kan man naturligtvis tænke sig, men jeg anser det for praktisk helt ugørligt at opkræve en 4-5 Milliarder eller — for at tage det Beløb, som allerede er opsuget — en 7-8 Milliarder alene gennem Skatter i Løbet af en overskuelig Tid. Det har derfor været

nødvendigt, hvis vi vilde opsuge Hovedparten af de ledige Penge, da at opsuge langt de fleste af dem gennem Laan, og skal man gøre det, ja, saa maa man betale Rente.

Hvis man altsaa vil undgaa disse Renter, som det ærede Medlem med et Slagord — det er jo altid fristende at bruge Slagord — kalder for Arbejdsløshedsunderstøttelse til de ledige Penge, saa maa man opgive at opsuge de ledige Penge, og saa maa man tage de Konsekvenser i Retning af en vidtgaaende Planøkonomi, som bliver den uundgaaelige Følge af at fortsætte med den store Pengeledighed. Og her forekommer det mig, at man med Rette kunde bruge Vendingen om at gaa udenom, for det ærede Medlem Hr. Norlev gik ganske uden om mine Bemærkninger om, at hvis han ikke ligesom jeg vilde opsuge de ledige Penge og tage den Konsekvens, det medfører i Retning af Rentebetaling, saa maatte han opgive al sin Tale om, at vi skal have den vidtgaaende Statsregulering afviklet.

Til det ærede Medlem Hr. Carsten Raft skal jeg blot sige, at jeg forstaaer, at det, han særlig tænker paa, er Lovgivningens Regler om kommunale Ejendomsskatter, der virker anderledes i Omegnskommunerne end i København. Ja, det er rigtigt, men jeg har vist ogsaa Ret i, at det ikke sorterer under Finansministeriet, men under Indenrigsministeriet. Jeg indrømmer imidlertid, at det sorterer under Skattekommissionen, og jeg er paa det rene med, at den Del af disse Problemer, som ikke maatte blive løst gennem Hovedstadskommissionens Arbejde, bør tages op i Forbindelse med vor almindelige Beskatning. I det Omfang Omegnskommunerne maatte blive indlemmet i København som Følge af de Overvejelser, der er fremme om Hovedstadsproblemerne, forsvinder jo Omegnskommunernes særlige Problemer; men skulde der blive noget tilbage, er jeg paa det rene med, at det hører hjemme i Forbindelse med Skatteproblemerne i øvrigt.

Justitsministeren (Elmqvist): Jeg beder det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen undskylde, at jeg glemte at besvare en Forespørgsel fra ham.

Det ærede Medlem spurgte om, hvilken Hjemmel jeg havde til at løslade de paa-gældende. Dertil skal jeg blot svare: Hjemmelen findes i en Anordning af 30. December 1932, som er udstedt i Henhold til Straffelovens Regler, og hvori siges, at en midlertidig Afbrydelse af en Strafafsoning kan i øvrigt kun ske med Justitsministeriets Til-